

IHMISEN KEHITYKSEN TÄYDELLINEN HISTORIA

Kirj. George A. Dorsey

LAIKKAA, missä ihminen on syntynyt ei tiedetä ja hänen syntymäajastaankin on kaksi erilaista kertomusta. Ensimmäinen niistä, jota kutsutaan Mosaic (Moosesen) maailmanluomishistoriaksi, kuuluu seuraavalla tavalla, niinkuin sen on selostanut Bishop John Lightfoot vuonna 1654: "Jumala teki ihmisen lokakuun 23 päivänä. 4004 e. K. s. klo yhdeksän aamulla".

Toinen, luonnonhistorian perustalla arvioitu ihmisen syntymä päivä on 80,000,000 e. K. s. Mooses kirjoitti vanhatestamentin ensimmäisen kirjan v. 1500 e. K. Tiedemiehet selittävät meille, että luoja aloitti luonnon historian kaikkeuden alussa ja se ei tule valmiiksi ennenkuin kaikkeuden lopussa.

IHMINEN oli alussa niin pieni, että saattoi olla piilosilla neulansilmässä. Hänen nimensä oli silloin Bacteria. Hän oli ainoa elävä olio. Maa ja meri eivät vielä silloin olleet soveliaat muulle elollisuudelle. Bacterian tehtävänä oli valmistaa maailma sopivaksi muulle elollisuudelle. Hän meni pitkäksi ajanjaksoksi pois näkyvistä, tunkeutuen kiveen ja muuttaen sitä mullaksi.

Pieni Algae (alkuaine kasvi, eläin tai mikä milloinkin) Bacterian velipuoli, auttoi häntä tehoisasti auringonvalosta ruuan muodostamisessa.

Elollisuuden pyramiidi oli alettu. Uusia kemiallisia aineita otettiin pieniin ruumiisiin ja miljoonien vuosien jatkuvan työn tuloksena ilmaantui todellinen Protoplasma.

Sillä aikaa maapallo oli moninkertaistunut koossaan ja oli nyt kelvollinen elollisuudelle. Ihminen oli nyt solu. Hän saattoi liikkua ja lisääntyä. Hän kykeni tekemään lisää protoplasmaa, elävää ainetta, ravintoa.

Mekin luulemme pystyvämme jotakin toimimaan, mutta nuo pienet oliot olivat paljon parempia. Viidessä vuodessa yksi pari yksisoluisia orgaaneja voi tuottaa 10,000 "jalkapalloa," kaikki tämän maapallon kokoisia.

Jo silloin oli ihminen parempi kone kuin mikään niistä koneista mitä hän on vielä keksinyt; hän pystyi asentamaan, järjestämään, lisääntymään ja säilyttämään itsensä. Hän oli ihmeellisempi kuin aurinko. Aurinko ei voi itseään jälleen synnyttää, mutta ihminen kykeni sen tekemään jo silloin kuin hän oli ainoastaan yhden solun kokoinen, ollen niin pieni, että biljoonalukuinen joukko olisi voinut piiloutua yhden sormistimen sisälle.

Useammat sellit yhdistymällä muodostivat ruumiin, joka saattoi järjestää työnsä niin, että se pystyi säästämään jotakin sadepäivänkin varalle. Yksi osa voi levätä silloin kun toiset osat työskentelivät. Ja aika kulki eteenpäin.

Loistava kehitys alkoi tästä ajasta alkaen. Kokeiltiin useampia erilaisia ruu-
mistumia. Useita eri ruokalajeja kokeiltiin ja niiden hankintatapoja vaihdeltiin. Uusia turvallisuusvälineitä myöskin hankittiin. Kuolevaisuutta koetettiin estää uudenaikaisilla keinoilla. Lämäkalan kaltaisesta kerästä kehittyi ihminen pitkäksi toukanmuotoiseksi olioksi. Nyt hän saattoi erottaa oikean vasemmasta ja pään hännästä. Iso askel eteenpäin oli se, kun hän kasvatti jalat, jolloin pystyi kulkemaan. Hänellä oli verisolut, joiden avulla saattoi hankkia happea, sekä lihakset, ra-

vitsemiskanaalit ja silmät, joilla saattoi katsella.

Seuraava ajanjakso alkoi noin kaksikymmentä miljoonaa vuotta sitten. Ihminen muodostui nyt kalaksi. Hänellä oli leuvat, kituset, uimuset ja suomus. Hän ryhtyi kasvattamaan luurankoa. Ensiksi hän kasvatti ainoastaan vähäpätöisen kuoren aivojensa suojaksi.

Ihmisen kallo ei vielä tänäpäivänäkään ole kadottanut tuota alkuperäisyyttään. Sitten ihminen lähti kuivalle maalle. Kasvatti itselleen keuhkot, vaihtoi uimuset sormiin ja varpaisiin.

Sekin oli iso askel eteenpäin. Nimensä oli nyt Amphibian. Hän tykkäsi itsestään niin, että lauloi laulun, joka oli ensimmäinen äänellinen musiikki tässä maailmassa. Vielä tänäpäivänäkään ei Mrs. sammakko löydä kumppaniaan ellei Mr. sammakko kurnuta.

Ihminen tottui auringon valoon ja hänestä tuli matelija. Kymmenen miljoonaa vuotta sitten, hänellä oli isot aivot, neljäkamarinen sydän, lämmin veri ja saattoi hengittää kuorensa läpi. Tällöin ihminen menetti osan perheestään, muutamat matelijoista nousivat ilmaan ja muuttuivat linnuiksi. Ei kuitenkaan itse ihminen, sillä hän pysyi maanpäällä ja kehitti mu-

niensa hautomalaitosta, rakentaen sen ruumiinsa sisälle, että hän saattoi kulkea sen kanssa. Nyt hän alkoi kehittää maitoa ja nimitti itseään Imettäjäksi. Hän kokeili useammankaltaisten ruumiinmuotojen, hammasmuotojen ja kulkuvälineiden kanssa.

Mutta Kotkalla oli täydellisempi ruumis, tarkempi näkö ja parempi kulkematapa kuin ihmisellä. Se saattoi kulkea joutuisammin ja ihmisen karkeain karvain tilalla kotkalla oli hienot höyhenet. Ihminen halusi lentää, mutta ruumiinsa oli liian raskas. Hän onnistui nostamaan sitä ainoastaan puidentlatvain korkuiselle. Nyt hän suunnitteli pysyä siellä ja muodostua puunasukkaaksi.

Nyt oli ihmisellä hyvä aika. Mutta päänsä oli liian raskas. Hänellä oli enempi aivoja kuin puussa tarvittiin. Niinpä hän laskeusikin puusta alas, jätti pois häntänsä ja tuli pystysuoraksi ja muutti nimensä Apinaksi. Tämä tapahtui kaksi tai kolme miljoonaa vuotta sitten.

Hän lyhenti käsiään, pidentti jalkojaan, oikaisi itsensä suoraksi ja piti tasapainon päänsä avulla. Hänestä tuli Ihminen. Tämä tapahtui mahdollisesti miljoonan vuotta sitten.

Esi-isiamme taistelussa.